

engen dorcescu

***drumul
spre
tenerife***

Ediția a II-a revizuită

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Martie 2009

The world is too brutal for me

John Keats

...mes îles fortunées! Surprises du matin, espérances
du soir — vous reverrai-je encore quelques fois ? Vous
seules qui me délivrez de moi et en qui je puis me
reconnaître. Miroirs sans tain, cieux sans lumière, amours
sans objet

Jean Grenier

prolog

dungile prelungi
paralele
ale norilor peste
ocean
la orizont călimara
ascuțită
a insulei
oceanul
nesfârșit
manuscris
papyrus lichid
scris cu alb pe
albastru

*

sublimul rămâne
întotdeauna
sublim
chiar dacă
oamenii
nu-l mai
observă

1

călătoria spre tenerife
a început când nimeni
absolut nimeni nu
bănuia că drumul se și
desenează în negura serii
în negura sufletului
eu bănuiam desigur cel mai
puțin sau la fel de puțin
precum oricare altul
precum oricare din cei
prezenți în
librăria crepusculară
unde noi
eroii acestei întâmplări
viitoare
am citit am conversat
în română în spaniolă
în franceză
drumul spre tenerife se contura
între timp își
desenase vag primele serpentine de
aer de ceață
dar nimeni nici eu nu le-a luat în seamă
zilele săptămânile au trecut

drumul se maturiza clădit
de cuvintele noastre rostite
atunci de
disperatele noastre apeluri spre
nebunia omenească
todo es vanidad
y correr tras el viento*
de convingerea noastră că
prostia ultimă
cea mai de sus cea mai de jos
în materie de
poezie de artă e
să afirmi și să crezi că poezia
și arta sunt gratuite
drumul creștea
a prins glas și
de la celălalt capăt al lui
chiar din tenerife mi-a
trimis un mesaj
drumul concret devenise abstract
drumul abstract redevenise concret
dar de o concretitudine secundă
drumul concretitudinii secunde și-a
construit imediat realitatea ambianța și
umanitatea secundă
absorbindu-le absorbindu-ne
dinspre noi cei ce suntem înspre noi cei
ce devenim călătorind

amintindu-ne că unul din îndemnurile
supreme s-ar putea formula astfel
încearcă să fii ceea ce vei deveni
iată Eu Cel ce sunt Eu singurul
care sunt
îți ofer acum
și pentru totdeauna șansa
aceasta

**El Señor te protegerá de todo mal
y cuidará tu vida
Él te protegerá en la partida y el regreso
ahora y para siempre****

* ecclesiastul 1, 14 (sp.)

**psalmul 121, 7-8 (sp.)

2

încerc să fiu ceea ce
voi deveni
adică mai întâi un
călător spre tenerife apoi
un sojourner un locuitor temporar
al tenerifei
liber în autocrația sublimului în
autocrația frumuseții

urcăm la bordul avionului
saab
zbor cu mici turbulențe
cu nori
vânzoliți cu
aterizare normală
furtuna ce-a urmat
grindină tunete
fulgere pe
high way
în fine acasă seara
cina conversații prelungite
până târziu
apoi
somnul negru morbid
somnul îngrozitor infernal
somnul dușmanul meu
nemilos cumplit ireductibil
și-n zori
singur în salonul
cenușiu încă
de pulberea incineratorie a
dimineții
prima cafea tare în solitudinea
drumului ce izvora tot mai
clar
spre marea insulă iluminată
spre unica insulă iluminată

spre insula mereu căutată
niciodată găsită
cum se spune-n române
spre insula topos existențial
topos romantic
topos livresc
himeric topos
u-topic topos
spre insula
spre insularitatea
insondabilă ca
un ochi rotitor rătăcitor
de fântână
spre insularitatea
la isla*
din mine însumi

*insula (sp.)

3

prima escală așadar pe
drumul spre tenerife
este un burg alemanic
sub umbra domului
plutește fictiv într-un
viitor real

referențial
cenușa eremitului cenușă
pentru care însă e pregătit
de ani și ani
locul de lut al veșnicei
urne
poți vedea multe în
alemanicul burg
catedrale pinacoteci perspective
alpine lacuri în
vecinătăți înverzite
acum în cetate se află și
eremitul mă aflu
eu însumi
strivit între săgețile
aprinse ale dimineții
smuls din propria-mi
bătrânețe sinistră
neretrăind nimic
nemaivisând nimic
eu însumi pornit pe
drumul spre tenerife
drumul alb și singur și
iluminat ca o cărare a
lunii pe mare
și eu pe linia lui
pe linia drumului
aidoma primului om aidoma

omului primordial
căutând în sens invers
paradisul
căutând edenul
în locul unde
edenul își revelează
amețitor de intens
prezența absentă

4

privesc în zori de
la fereastră cum
drumul spre tenerife
unduie lin și lent și
larg peste coline
cum se desfășoară în ample
ocoluri spre zarea difuză
și cum acolo departe
foarte departe
devoră soarele abia
răsărit
drumul ca un șarpe de
diamant
smulge soarele din pânțele
mării din
pieptul însângerat al

oceanului își
înfige colții în trupul lui
fraged
ud încă
sângele solar țâșnește în
raze prelungi până sus
în văzduhul întunecat
și drumul
drumul necruțător
el întruparea cosmică a ideii
de călătorie de voiaj el
întruparea ideii de
unde va sau
mai curând de
niciunde
se satură cu sângele soarelui
cu limfa lui le absoarbe
se umple lăuntric de soare
poartă substanța solară prin
întregul său trup ireal
apoi sătul liniștit se reșază
între mine și tenerife
se așază între mine și
viitor
tot așa de fascinant și de
impenetrabil
cum se așază puntea cețoasă
de lemn

cețoasă și tulbure fie că-i zi
fie că-i noapte
puntea aceea de lemn dintr-un
singur trunchi de arin puntea
ce leagă malurile pietroase ale
ibrului ale jaleșului
ale sohodolului
puntea ce prelungește cărarea dintre
mine ajuns pe un țârm
și trecutul
al meu desigur fiindcă
trecutul și viitorul sunt strict
personalizate
dintre mine îns finit
perisabil
și trecutul infinit neguros
rămas în urmă pe țârmul
celălalt
pe țârmul pierdut
uitat și viu și
tragic și corosiv
unde am fost și
nu voi mai fi
niciodată

5

drumul gonește
mă dă deoparte
mă lasă în urmă
își zice eremitul în
aspra lui clipă de luciditate
în tăioasa lui clipă
de cumpănă de ezitare
de îndoială
de glacială melancolie
sunt bătrân prea
bătrân
poate nici nu mai
aparțin
drumului
the years of our life
are threescore and ten
or even by reason
of strength fourscore
yet their span is but toil
and trouble
they are soon gone
and we fly away
iată gândul lăuntric

cel mai adânc cel
mai ascuns
ajunge la sine
se descoperă se
recunoaște tresare și
în sfârșit
înțelege
aceasta și atât
a fost scurta noapte
a vieții tale
aceasta și atât a
fost viața ta
consolează-te

*

cuvintele unui înțelept
răsar și-nfloresc
aidoma unor
sângerii *bouganvillea**
în memoria de
lavă neagră
a eremitului
le monde est beau
mais les hommes sont
si abjects

que la vie ne mérite pas
de regret

*numele unei flori edenice, omniprezente în
la isla afortunada

6

n-aș putea spune de ce
parcul se-aseamănă
unui jucător de golf
singur pe pajiște
singur pe gazonul nepăsător
înverzit sclipitor pe gazonul
amestecat cu norii cu
cerul
un jucător al cărui chip
s-a dizolvat de mult în
aerul proaspăt
iar restul trupului s-a subțiat
și se subțiază mereu
pare o rază albă de
lumină
un fulger tremurător și
inconsistent

un semn o
mică săgeată spre cer
spre pământ și
spre drumul
am numit așa totul
spre drumul ce se
arată implacabil și demn
dincolo de parc de pășiște
dincolo de dangătul clopotelor
în dimineața imensă
dincolo de lacul ce-nvinețește
unde
orizontul
dincolo de tot dincolo de
nimic
dincolo de toate
nimicul

*

drumul
am numit așa totul
nimicul
să numesc așa totul?

7

drumul include
în uriaşa-i structură
mulţimea tuturor
drumurilor reale
mulţimea tuturor drumurilor
posibile
ba chiar
mulţimea fără număr a
tuturor drumurilor
imposibile
drumul spre tenerife
generează alte și alte
drumuri
asimilează devoră
alte și alte drumuri
ceva
orice
spre a exista
trebuie să genereze
spontan
o structură și-o funcție
structura drumului
din el însuși ivită
e tot una cu funcția
lui

iar funcția lui e
să mă poarte în
amiaza nesfârșită
îneacă-n lumină
să mă poarte spre
marea oglindă
spre ocean
lacrima azurie a soarelui
unde
chipul meu neschimbat
chipul meu într-un tot
schimbat
se descompune limpid și
aseptic
dezvelind armătura nevăzută
a duhului

*

de fapt acesta e
drumul
de la trup către
suflet
de la suflet spre
duh
și de la duh
către Duhul

8

îmi scrii iubite prietene
că mormântul soției
tale s-a prăbușit
sub presiunea ploilor sub
revărsarea torenților ce
năvălesc dinspre munte
spui în acel spațiu mut
al emailului că la
întoarcere
pe drumul dintre
eterna ei casă și
efemera ta casă
locomotiva s-a defectat
drumul s-a frânt
ți-ai întrerupt călătoria
ca și cum
brațul de văzduh al
iubitei tale soții
ar fi încercat să
te cuprindă
să te înlănțuie
o zi măcar o
jumătate de zi un
minut
o secundă

și iată
te-a oprit a izbutit să
te țină
pe loc iar tu ai
respirat ceva mai
aproape de
ea
două ore
două lungi ore
ale amiezii
două ore în care au
stat alături
un trup
plecat și un trup
rămas
un suflet liber și un
suflet înlănțuit
două ore în care două
lumi au devenit una
singură
o singură lume sfâșiată
teribilă
plângând fericită
peste cadavrul
invizibil al
drumului

9

coboară seara
imensa
volatila ei parașută
albastră
acoperă orașul cartierul
casa grădina
acoperă grupul nostru
guraliv și discret
cuibărit diluat în adâncimea
umbrarului
coboară seara peste
străzile ce se retrag
lin
în ele însele
eliberând spațiul de
strânsoarea și de
împânzirea lor
se retrag și cărările
și drumeagurile se
retrag aleile
cu oameni cu
animale cu amintiri
cu proiecte
se retrag din viitor din
trecut

se retrag toate întrupările
particulare ale ideii
de drum
lăsând liberă conștiința
lăsând liber subconștientul
lăsând liber arhetipul
desfăcând de sub
pleava și deznădejdea
contingenței
a trăi tragic nu înseamnă
nicidecum
a trăi în deznădejde
desfăcând
drumul în sine
mărețul drum
drumul spre tenerife
drumul
spre acest vis al
soarelui și al oceanului
spre această nesfârșită reverie
a soarelui și a oceanului
drumul pe care umblăm în
plină noapte
noi trei
eu femeia mea și
lângă noi
luna

10

la cină
ca la un han ce
licăre din depărtări
călătorului
ca la un han
ce-i face călătorului
semne de foc
de la mare distanță
la cină
înfruptându-mă din
delicatețuri am rostit
dintr-o dată
o ceapă aș dori o
ceapă fie și verde dar mai
degrabă uscată
și am primit ceapa dorită
am mestecat-o încet
îndelung
laolaltă cu brânza aceea rafinată
fină de recunoscut succes și
extinsă notorietate
am mestecat ceapa ca și când
brânza de dinaintea mea ar fi
fost brânza carpatină a
bunicului

a bunicului meu căruia
se spune că-i semăn
bunicul ce bătea
săptămânal
drumul spre polovragi singur
sub cerul violet
singur sub norii ce sufocau
brazii
singur pe drumul alb pietros
drumul lui alb și modest și
sublim
ca orice alt drum din
orice alt colț al lumii create
drumul
ce l-a dus în cele din
urmă
aici
exact aici
în amintirile mele
insuportabil de vii
ce-au înecat totul
ce-au pustit totul
în seara
aceasta

11

devreme foarte devreme în
dimineața de iunie
zori cenușii la fereastră
în urmă
în spațiu? în timp?
negurile suprapuse
ale somnului ale
noptii
trezirea aduce cu sine
conștientizarea
drumului
trezirea **este** conștientizarea
drumului
nu a **căii**
despre care vorbesc înțelepții
sau nu doar a
căii
calea e prezentă oricum
clipă de clipă în
adâncul **ființei**
ea s-a revelat s-a
descoperit
în adâncul ființei
ci a drumului
fiindcă drumul
drumul spre tenerife

e încrustat și mai profund
în ființă el este
consubstanțial ființei el
trăiește
o dată cu ființa și va
muri o dată cu ea
drumul e calea concretă
pe care înaintez
iar calea e drumul
abstract
ce-mi luminează
calea

12

ziua urcă ori mai
degrabă coboară
către amiaza târzie
are și ziua
drumul ei
și noaptea la fel
are și luna un drum
și aiudoma soarele
luna și soarele
fac zilnic drumul
spre tenerife
spre oceanul ce vine

mereu din infinit și
strânge insula în
repetata
eterna lui îmbrățișare
lichidă
eu bătrân eremit
însoțesc fericit cei
doi aștri
zâmbind imaginii mele ce
mă cheamă din zare
zâmbind cu ochi
împăienjeniți cu
sprâncene de soare
cu haine reci din raze de
lună
zâmbind fericit
înecat
incinerat
putrezit
monstru ce sunt
răsfirat
din nadir la zenit
cu luna sub tălpi
și cu soarele-n
creștet

13

drumul în concretețea
în concretitudinea lui
hilară
hilariantă
orice concretitudine
e tragicomică în atât de
reala ei irealitate
drumul
ziceam
înainte de acest insert
înainte de
această divagație
inutilă și ea ca orice altceva
ca însuși trunchiul discursului pe
care ea divagația a crescut
ca însuși trunchiul
discursului pe care ea
divagația
asemenea iederii
îl parazitează
drumul
repet
a început cu câteva zile în
urmă
așa ar părea dacă avem în

vedere amintita concretitudine
întruparea imediată
recentă
a ideii de drum care
la rându-i este
emanația recuperată intelectual
a marelui drum esențial
arhetipal a
DRUMULUI dromos pe care
umblă la nesfârșit nu
doar trupul ci și
sufletul și de asemenea
duhul
umblă triada aceasta
ce-i însăși ființa ce-i însăși
făptura
alungată căzută
omul este vietatea ce și-a
ratat șansa
drumul așadar
el camino*
drumul spre tenerife a
debutat în plină caniculă în
timpurie caniculă
drumul spre tenerife
este agonia caniculei
și nu doar a caniculei
drumul spre tenerife

a debutat cu un
vechi automobil
cu un avion bimotor cu
un zbor intracontinental și
după aterizare a fost
secționat brusc
așa cum am mai spus în
istorisirea
aceasta în
această înșorită cronică
a eternității
a fost izbit de o violentă
furtună **el vendaval**** de
botezul incomensurabil al
unui uragan al
unui potop
de potopul ce-a pus
capăt începutului
și a pus un început
capătului
scoțând drumul din
neant din increat din
abis
scoțându-l curat nou
pur neatins
drumul
în sfârșit
drumul spre ceea ce numeam

real ireal
convențional nonconvențional
probabil
improbabil oniric
difuz bisolar bilunar
asemantic suprasemantizat
într-un cuvânt
abia îndrăznesc a rosti
spre ceea ce numeam și
numesc
într-un limbaj ce transmite
mesaje doar
între mine și mine
agonizantul meu paradis
tenerife

*drumul (sp.)

**vijelia (sp.)

14

oboseala nepăsarea
mi-a mărturisit
și-a mărturisit sieși eremitul
apelând parcă la
propria-mi voce
îmi probează

că m-am desprins de lutul de
nimicniciile lumii că am
decolat că mă aflu în zbor
j'ai trouvé enfin
vers le terme de mes jours
j'ai trouvé le lieu où
je pourrais vivre
où je voudrais mourir
de altfel lutul
marea mamă
n-a fost niciodată
punctul meu de sprijin
oricând și oriunde
refugiul meu stânca
mea cetatea mea
întărită
a fost văzduhul cerul
a fost mereu Tatăl
de altfel lumea aceasta
mi-a stat neconținut în
cale mi-a mascat
drumul
cu zarva ei trivială
cu vulgaritatea indecența
cu duhoarea cu promiscuitățile
și devălmășiiile ei
dar iată că
la plinirile vremii

brațul de-azur al
Tatălui m-a smuls din
insalubra confuzie
mi-a pus drumul sub
pași
mi-a pus pașii pe drum
mi-a așezat dinainte
distanța lumina timpul
și spațiul
mi-a revelat
drumul
singurul drum
regăsitul meu
drum
drumul spre tenerife

*

am știut limpede că
din clipa
aceea
pentru mine a
început
agonia

15

la cină
sparanghel cu
unt cartofi cașcaval
apă de munte
pauză pentru lectura
corespondenței electronice
noapte
nu plouă
cina conversația corespondența
au împins temporar
în uitare
prezența centrală
absența centrală
fericita obsesie
dătătoare de
sens și de
fascinație
drumul
drumul spre tenerife
drumul spre
insula fericiților
**la isla de los
afortunados**
drumul spre ce
a mai rămas din

eden
drumul ce recuperează
reminiscența edenului
drumul vis fericit
prezent în subconștient în
memorie
drumul
axul de astăzi
al lumii

16

drumul spre emaus
drumul spre damasc
drumul spre tenerife
vai mie
bătrân și uscat
eremit
ce mic
ce lumesc
ce nevrednic
ce unic
ce neînsemnat

ce trupesc
ce departe
ce zadarnic
ce tragic
ce singur
sunt Doamne
nenorocitul de mine
fericitul de mine

17

cântec de călătorie

demult demult când râul era râu
nu curs de apă putred și molâu
când fânul unduia până la brâu
când cerul era cer și norul nor
când verdele sclipea amețitor
când te-ntâlneai cu Domnul în pridvor
când te trezeai la ziuă cel dintâi
cu soarele zâmbind la căpătâi
cerându-ți să-i vorbești și să-l mângâi

când noaptea ațipind zăreai prin geam
cum cade luna-n ulmi din ram în ram
când te-nveleai în vis ca-ntr-un balsam
demult demult când drumul era drum
nu un infern de șanțuri și de fum
când drumul lin și alb și vălurit
curgea din infinit în infinit
când erau tați și mame și copii
nu simple acuplări ci căsnicii
când munții revărsau păduri și vii
când negura urca din văi tiptil
când te culca săgeata unui tril
demult demult pe când erai copil

18

splendoarea
austeră
splendoarea rece
a catedralei
dar ce foc în adânc
dar ce duh
dar ce flacără
stau pe banca de piatră
cu privirea
ațintită spre
miezul de foc și

abis din ochiul
altarului
spre coloanele ce-l
încadrează
spre nevăzutul din
depărtările lui
acesta e adevăratul
drum
îmi șoptesc
libertatea supremă
întoarcerea în marele
tot
să numesc așa
totul?
și simt că nu numai
gândul
dar nici articularea cuvintelor
nu-mi aparține

19

zi înnorată drumul
spre tenerife
pare mai clar mai
decis ca oricând
am prânzit în
oraș somon cu

cartofi cu sos
alb suc de portocale apă
carbogazoasă
lume multă
multilingvism
varietate vertiginoasă de
culturi și de
chipuri
alături turnuri porți și
ferestre cu grilaje metalice
dantelăria în soare
a primăriei
în colț bătrâna de
anul trecut aceeași
bătrână
cerșetoare probabil
doar că între timp a
primit un cărucior din
care contemplă
lumea din juru-i
și ea
și femeia aceasta
are un drum
și aiudoma ei fiecare
ins din furnicarul
străzii
al pieței
are un drum

drumuri drumeaguri cărări
nenumărate șerpuite drepte
meandrice
drumuri și drumuri
construind
în spațiul neantului
structura
eșafodajul de rezistență
substanța
marelui drum
așa cum îl văd și-l percep și-l
pricep eu acum
ale drumului pe care
l-am numit
cât de vizionar
mi-a fost cu puțință
drumul spre tenerife

20

la ora 17, 27
reper riguros dar cât de
inutil
ce delirant cât de
iluzoriu
am oprit imaginar
curgerea vremii

am circumscris
imaginar
nesfârșirile spațiului
am construit
tot în vis și închipuire
un cub
perfectiunea însăși
așa cum ne spune
Apocalipsa
și m-am situat
iarăși imaginar
mai mult
temerar inconștient
necugetat păcătos
în teritoriul lui
inaccesibil
și totuși
de ce inaccesibil?
mi-am zis
de ce inaccesibil? Tu
Însuți mi-ai spus că
dacă Te chem dacă
mă las cu totul în
seama și-n grija Ta dacă
mă las altfel spus mântuit
voi fi primit și eu
nevrednicul
fie și ultimul din

șirul de umbre ce vin și
iar vin
cu pietriș cu nisip
cu cenușă în oase și-n gură
voi fi primit și eu în
cubul divin al
Ierusalimului Ceresc
eu
cel ce mă îndoiesc de
propria mea existență eu
care
drept să spun
am uitat că exist
de ce inaccesibil?
întreb
și iată m-a cuprins
drept răspuns
o mare tăcere
și iată m-a năpădit o
liniște mare
și o mare încredere și
o deplină
încredințare
când m-am desprins din
acronie
când am eliberat timpul
și spațiul
drumul spre tenerife

se profila
tandru dur chemător
suprasensibil
din zare în zare
am reluat așadar
calea agoniei calea
exodului
purtând pe umeri
vechea mea traistă
putrezită de
ploi
incinerată de
soare
vechea mea traistă de
drumeție
plină cu frunze din pomul
vieții
plină cu viață
plină cu moarte
plină cu ierburi
amare

21

deși cu el începe
probabil agonia
deși prin el se

împlinește probabil
exodul
drumul spre tenerife nu
e nicidecum
ultimul drum
pentru cine vrea
să-nțeleagă
pentru cine are
urechi de-auzit și
ochi în stare să
vadă
drumul spre tenerife
e **drumul**
adică mișcarea eului
în sfârșit conștientă de
sine de propriul
mister de
tenebrosu-i traseu
monocentric
adică eul ce s-a
descoperit în
sfârșit
în eterna sa ascensiune
edenică
adică mizeria nesfârșită
a trupului
incapabil să călătorească
spre propriul duh

adică istoria luptei
dintre carne și duh

*

retorul tace
cu lacrimi amare
sub pleoape cu
umbra drumului
înfașurată în
jurul gurii
în vremea aceasta
mientras*
impasibil
distant
drumul spre tenerife
rânduiește ininteligibil
și-l părăsește
și-l regăsește
desăvârșitul puzzle al
vieții

*în timp ce (sp.)

22

Lord let me know my end
and what is the measure
of my days
se aud psalmi
în dimineața de vară
vom trece zâmbind mai
departe și de ziua
aceasta și de
ziua ce va să vină
o nouă zi o nouă
noapte
nenumărate clipe
precum valurile râului
precum infinit reluatele
umbre și unde ale
oceanului
e minunat să trăiești în
lumea creată
e oribil să-ți
închipui lumea
în afara creației
drumul spre tenerife
este enigma este parabola
zilelor tale din
urmă

a vremii tale
din urmă în
toată întinderea ei
câtă întindere? how
long? până când?
plecăm aşadar în
etapa finală
a drumului spre
tenerife
iată pun piciorul pe
cea dintâi treaptă
a scării ce duce la
aeronavă
pun piciorul
pe prima treaptă
a cerului

23

cântec de călătorie

mă-ntorc în timp cum fac adeseori
un timp cu zori înrouaţi cu flori
ce debordau de soare de culori
cu verzi copaci vibrând în râu în nori
cu drumuri lungi sub arşiţi sub ninsori

pe drumuri pași în zări în cer cocori
și câte zile atâtea sărbători

*

mă-ntorc în timp cum fac adeseori
un timp cu ochi imenși întrebători

24

la han
l-am revăzut pe
scribul eremit
alter-ego halucinant și
himeric
odaia lui
aidoma odăii mele era
la capătul unui
cerdac streșinit cu
șindrilă
cerdacul se deschidea
înspre drum
celebrul drum spre
tenerife
la ora aceea
a dimineții
drumul era

pustiu
numai soarele venea
din sens contrar
înainta pas cu pas
către han
oprindu-se undeva
la sute și sute de
metri poate mai
mult poate
mai puțin
oprindu-se la o
margine închipuită
a lumii
la un prag imaginar
către care eremitul bătrânul
eremit
a pornit liniștit împreună cu
mine în
timp ce oaspeții
hanului încă dormeau
a pornit am pornit a înaintat
am înaintat
pe drumul liber pustiu
curățit de îngerii
leneși ai
soarelui
a pornit am pornit către soare
iar eu

l-am urmărit iar el
m-a urmărit din
priviri îndelung
până ce soarele ne-a
pus o mantie de
flăcări pe
umeri
până ce ne-a luat cu
sine încet duios
proteguitor precum
Tatăl
până ce ne-a luat și
ne-a dus
incinerându-ne
gradual lin
moleculă cu moleculă
în crematoriul fără
capăt al
drumului spre
tenerife

25

mă uit în ochii
ființei umane
citesc în
adâncimile lor

imensa disperare
a urii
citesc
imensa ură ce
stă la rădăcina
iubirii
descifrez
imensa iubire
ce justifică
sacrificiul de
sine
al propriului sine
al sinelui altora
descifrez
imensul sacrificiu
de a trăi în
zadar
într-o viață
zadarnică
într-o lume
zadarnică

*

am pus pe hârtie
aceste cuvinte
zadarnice într-un
moment de

zadarnic răgaz
pe zadarnicul meu
drum
spre tenerife

26

plouă nimicitor
drumul este aidoma
albiei unui râu
plouă rămuros răvășit
văzduhul pare o
frunte plină de
riduri
de verticale
ude umede
riduri
una frente fruncida*
nu se văd ochii
ochii văzduhului nu
se văd
nu pot fi văzuți
nu se lasă
văzuți
ochii văzduhului peste
care norii revarsă
potopul ploii

acesteia
ochii văzduhului care
nu ne privesc
fie din milă
fie din dezgust
fie din pricină că
pentru realitatea
lor esențială
irealitatea noastră
înseamnă infinit mai
puțin decât
însuși nimicul

*

mă întreb iarăși
să numesc așa
totul?

*o frunte ridată (sp.)

27

l-am regăsit pe
eremit
m-am regăsit așadar
la hanul următor
o clădire de
lemn
acoperită cu trestie
hangiul murise de
mult și-n locul
lui
slujea un fel de
strigoii
despre care unii pretindeau
că îi seamănă
bătrânul eremit îl
cunoscuse pe
vechiul hangiu
chiar el mi-a mărturisit că
îl cunoscuse
s-a așezat la masa
mea
exact ca și cum
m-aș fi contemplat în
oglinză
a sorbit din cafea

m-a privit în
treacăt și-a
zis
în hanul acesta nu
se întâmplă
niciodată nimic deși
s-a nimerit să fie
construit chiar pe
drumul spre
tenerife
totul se reia se
repetă iată
până și hangiul
care-a pierit
a fost înlocuit de
el însuși

*

nu știu nici azi dacă
spusa lui a fost o
glumă sau nu
nu știu nici azi
dacă zâmbetul ce i-a
însoțit spusa
mi se adresa mie

în timp ce-l priveam drept
în ochi
sau hangiului mort ce
slujea printre mese

28

m-am observat
întâmplător în
oglină undeva
într-un magazin
de antichități
era lume puțină
dar siluetele se multiplicau
la nesfârșit
așa cum eu însumi
am scris cândva
într-un text de care
mă și mir că-mi
mai aduc aminte
și dintr-o dată
mă văd și
ciudat
mă și recunosc
în una din oglinzile-acelea
mă recunosc și tresar
și instinctiv fac un

pas înapoi
nu acesta e omul
care aş dori
să mă însoţească
pe drumul
spre tenerife

29

ca două prelungi săgeţi
de argint şi
smarald
lansate deodată în
aceeaşi direcţie
în sens opus
lentei înaintări a
pasului meu ce
se îndrepta înspre
scara rulantă
ca două săgeţi
ca două reptile iuţi
unduindu-se imperceptibil
aşa au pornit
cele două trenuri ale
metroului
degajând brusc peronul
lăsând lumina să

curgă pe trepte pe
scări până-n
adâncimea de fier de
beton și de sticlă
a subteranei
lăsând liber drumul
ce se ghicea dincolo de
scările rulante dincolo
de gura metroului
dincolo de străzi și
de case
dincolo de fiecare om și
de toți laolaltă
dincolo de mine
cel ce călcam chiar pe
drumul acesta
dincolo de drumul acesta
dincolo de orice drum
fiindcă **drumul**
nu e ceea ce noi înțelegem
prin drum
drumul este atât de
cuprinzător de
prezent încât copleșește
conștiința
iar noi vom afla ce este
el cu adevărat
abia atunci

când nu va mai
trebui să-l străbatem

30

un glas lăuntric
nocturn
un glas venit
din locul acela
nevăzut
neștiut
din locul acela
de negăsit
din locul pe care
nici un tomograf
nici o rezonanță magnetică
nucleară
nu-l pot descoperi
tocmai fiindcă el
locul acela
există
adică se află dincolo de
toate puterile și
iscodirile minții
un glas venit de
acolo mi-a spus
într-o noapte

târziu
că drumul spre
tenerife
e începutul drumului
de-ntoarcere
în paradis
așa mi-a spus El
béni soit-Il
din dimineața imediat
următoare
am pornit să-mi
iau rămas bun
de la toți cei din
jur de la
toate cele din jur
și să mă desprind
de toți și
de toate pe rând fără
nici o bucurie
fără nici un regret
am prins
să-mi iau rămas bun
împăcat fericit în
tăcere
fără-ncetare
clipă de clipă
fiindcă nu-i vreme
multă

niciodată nu-i
vreme multă
oricât de multă de
nesfârșită
s-ar crede că
este
așa mi-a spus El
în noaptea aceea
binecuvântată să
fie noaptea aceea
béni soit-Il
ce terrible
infini de l'amour

31

am primit o scrisoare
electronică
din tenerife
voi trimite mâine la
rându-mi
o scrisoare electronică
în tenerife
și îmi voi continua
călătoria pe urmele ei
epistolele păsări nevăzute
îmi survolează drumul

le aud noaptea zburând
murmurând
ce amestec de cuvinte
ființe și lucruri
este lumea
creată
și ce impenetrabil
mister de jur-împrejurul
acestui amestec
terra
pluta arca noastră
navighează-n derivă
învelită în valuri și-n
întunericul nopții
dar mai cu seamă
învelită
în golul
înfricoșător dinlăuntru
din sine
golul în care se-ncolăcește
tenebros ca o cobră
angoasa
ea angoasa sursa
ultimă
a drumului
spre tenerife

32

cântec miezonoptic

bătrânul scrib rotește-n minte
jocuri de sens și de cuvinte
el care nu le-a dezmiertat
el ce-i artist nu acrobat
și totuși scribul când și când
împuns de boldul unui gând
simțind în gură fum și scrum
în ritmul pasului pe drum
îngână rime dulci precum
beni sois-Tu Iah Elohim
noi eremitici sopherim
the happy few călătorim
către-un celest Ierusalim
către-un sublim Ierusalim
acceptă-ne to sleep to dream

33

noapte
noapte neagră ca
antracitul
comparație consacrată
bătătorită sinucigașă

noapte mută
nu se mai vede nu se
întrezărește drumul
spre tenerife
nu se aud pași pe
întinderea lui
dar și drumul și
pașii există
spune eremitul
în naosul sufletului
meu neliniștit și
liturgic
arătând cu mâna
către ferestrele
negre
există cu atât mai
mult cu cât nici nu
se văd nici
nu se aud
există cu atât mai
mult cu cât se
sustrag senzațiilor
percepțiilor
drumul și pașii
continuă el
au izbutit să dejoace
farsa ontologică
perfida

confuzie
dintre ceea ce este și
senzații percepții
raționamente
dintre ceea ce este
dintre cele ce sunt
și ceea ce delirează simțurile
ori rațiunea
adaptativă
simțurile pier o dată
cu trupul își prelungește
spusa eremitul
își prelungește eremitul
propriul delir
și umbra realității
prezentă în ele
piere și ea
realitatea nu se simte nu
se percepe nu se gândește
realitatea se intuiește
acesta este felul ei pasiv
de a se lăsa cunoscută
și mai ales realitatea se
reveală
acesta este
modul ei activ de a
se face cunoscută
și care este revelația drumului?

am îndrăznit să-l întreb
am îndrăznit să
mă-ntreb
revelația drumului în clipa
de-acum în locul acesta
e tenerife
și revelația pașilor?
revelația pașilor? ei bine
revelația pașilor în
circumstanțele date
e revelația drumului
spre tenerife

34

îmi amintesc
perfect
ziua de platină
când am ajuns
demult
la marginea
mării
îmi amintesc și
hexametree ce
mi-au înmugurit atunci ca
de la sine
în minte

astfel a zis și bătrânul
de teamă
auzindu-i porunca
merse tăcut pe la
marginea mării bătută de
valuri
îmi amintesc hexametrii
aceștia
în simplitatea lor absolută
în frumusețea lor absolută
în măreția lor absolută
hexametrii ce scandau
într-adevăr
pulsăția mării în
scoici în pescăruși în cer
în nisipuri
dar drumul spre
tenerife
e mai mult decât
marea
mai mult decât ziua
de platină
mai mult decât
vechile mele amintiri
clasiciste
proaspăt imprevizibil
drumul
drumul spre tenerife

nu seamăna cu
nimic din ce am
învăţat din
ce am cunoscut
nu seamăna cu
nici unul din drumurile
spre mări hexametri
peisaje livreşti sau
reale
nu seamăna cu nici o cale
spre ce-i
cât de cât şi
în orice chip
în afara eului
nu seamăna cu
nici o cărare
spre alteritate
drumul spre tenerife
e-alteritatea însăşi
adică
identitatea cea
mai profundă
cea mai adevărată
cea care
deşi a ta
străină ţi-a fost
străină îţi
este şi

probabil
cât timp vei fi viu
la fel de străină
îți va rămâne

35

cuvânt de învățătură al eremitului

fiindcă mă-ntrebi va trebui să-ți spun
că semenul nu-i rău dar nu-i nici bun
că nu e nici urât și nici frumos
că nu e prost de tot dar nici mintos
că-i dușmănos perfid și nesătul
că-i sumă de contrarii că e nul
deci tu mai înainte de-al iubi
să nu îți faci iluzii ci să știi

*

dacă mă-ntrebi mă simt dator să-ți zic
un semen ca și tine e nimic

36

în limba maternă
a eremitului-scrib
drum
drumul
e-un substantiv neutru
ca și pământul ca
și oceanul
soarele
e masculin iar
marea-i feminină
precum marea zeiță
eremitului ca și mie
ni se pare firească
neutralitatea ontologică
a drumului
între esențialele
arhetipuri
între simboluri între
forțele tutelare
drumul
generat
aidoma a tot ce există
de Tatăl
drumul asexuat
îi aparține doar

călătorului
se aşterne sub
tălpile lui
îl poartă
de la viaţă la
moarte
de la moarte la
viaţă
fiindcă el
drumul
drumul spre tenerife
nu-i nimic
altceva
decât desprinderea
decât fuga
de ferocitatea
marii zeiţe
nu-i nimic altceva
decât fuga de
ferocitatea maternă
nu-i nimic
altceva
decât fuga şi
disperarea ce-o
însoţeşte

37

am umblat și-am
tot umblat prin
păduri pe câmpii și
coline
m-am confesat
eremitului ca și
cum m-aș fi mărturisit
mie însumi
dimineața
lângă aburul lent al
cafelei
am colindat pe țărmul
mării al
diverselor râuri
sohodol ibru jaleș isar
al unor lacuri
schliersee văliug bodensee
am străbătut
ținuturi pietroase
uscate sau
dimpotrivă mlăștinoase
am rătăcit prin
peisaje mirifice ori
indiferente
am urcat dealuri și

munți
am coborât în
văi și prăpăstii
ce căutam oare
umblând atâta și cu
atâta înverșunare?
țin minte vorbele
unui înțelept
toată nenorocirea omului
vine de-acolo
că nu știe sau
nu vrea să stea
pe loc
cel ce sporește-n știință
sporește-n durere
el que acumula ciencia
acumula dolor*
nu mi-e neapărat
foarte limpede
ce căutai
mi-a răspuns interlocutorul
meu dominator metafizic
și eu am făcut
întotdeauna la fel
tot ce știu
a continuat el
tot ce știți și tu
foarte bine

e că noi
am pierdut cu
toții ceva ori
am fost undeva
și n-am uitat
ce-am avut
și n-am uitat că
am fost în
locul acela
am uitat doar
unde se află
ceea ce am
pierdut
de aceea ne
găsim mereu în
exod
de aceea batem
drumuri și
drumuri
de aceea străbatem
acum
drumul spre tenerife

*

el deși păruse a ezita

se referise
desigur
la paradis
eu deși mă prefăcusem
a ezita
mă gândisem
desigur
la paradis

*ecclesiastul 1, 18 (sp.)

38

cântec de călătorie

îmi vin în minte-acele clipe toate
de parcă le-am trăit abia mai ieri
treceau pe drum alaiuri sau tăceri
curgeau în albiu râuri argintate
albaștri munți arome adieri
cărări pădurea punți improvizate
scoteam din cărți dulceți și mângâieri
scoteam din grai șirag de nestemate
nu ezitau strămoșii să-și arate
în noi cei mici duhovnice averi
acum? dezmaț dementă spolieri
elita-n zdrențe pegra în palate

ce viață-n duh ai mai putea să-i ceri
acestei omeniri ecervelate?

*

îmi vin în minte-acele clipe toate
de parcă s-ar fi stins abia mai ieri

39

din nou e soare
cerul s-a limpezit
oaspeții s-au
împrăștiat
ziua de ieri plină de
zarvă acoperită de roiul
sonor al cuvintelor
al râsetelor
acoperită de măruntele
fulgere încrucișate
ale ochilor
a lăsat loc
zilei clare limpezi
înalte
de azi
am ieșit împreună cu

eremitul
în răcoarea dimineții
fiecare în pragul
odăii sale
în pragul diafan
ca un nor al
odăii
privind spre
depărtarea de unde
izvorăște
imensa tăcere roșie
incendiată
a soarelui
nu suntem liberi
a rostit însoțitorul meu
nevăzut
nimeni nu este și
nici n-a fost
liber
vreodată
de vreme ce viața
și moartea se
hotărăsc în
afara noastră
tăcerea incendiată
a soarelui
părea să-i confirme
cuvintele

drumul spre tenerife
pornind de la
treptele scării pornind
de sub tălpile
noastre
se pierdea arzând
în tăcerea
aceea
drumul spre tenerife
era
mistică
tăcerea
aceea

40

din cerdacul hanului și
până în zare
două covoare
de soare verde
două covoare
strălucitoare
ierburi hieratice
ierburi amare
străjuiesc drumul,
drumul negru
drum ca de lavă

drumul
pe care
pașii tăi lasă
clinchet de rouă și
umbre ușoare
pașii mei lasă
spini hieroglifice și
sânge
și soare

41

în zori chipul
bătrânului
tabloul însuși al
dezolării
cândva coșmarul
rămânea în urmă
în noapte
acum
bătrânul eremit târăște
cu sine la
lumină
cadavrul coșmarului
târăște cu sine
piatra de moară

a tuturor viselor
negre prin care-a trecut
târăște cu sine
coșmarul nocturn
coșmarul
diurn
se târăște pe sine
ca pe-o strivitoare
povară
pe drumul limpede
măturat în
zori
de aceeași îngeri
leneși, calmi și
romantici
ai soarelui
se târăște pe sine
mereu mai departe
în zarea incertă
punct imobil
punct mobil
pe drumul limpede
spre tenerife

e noapte tăcerea are
deopotrivă
culoarea luminii
și-a negurii
drumul luminează
însă din sine
pare o cale lactee
terestră
pare o cale lactee
semiterestră
semicelestă
pe care umbrele noastre
se-amestecă printre
umbrele lunii
strig
ce strig? și pe cine?
nu-mi aud strigătul
mai degrabă îl văd
seamănă
am mai spus-o cândva?
cu un pește de aur
prins în mrejele lunii
și-mi văd
clar
visul

ce mă acoperă
ce mă ferește
de frigul
cosmic
precum o ghimpată
precum o
crenelată și-ncenușată
velință

43

o mare nepăsare m-a
cuprins
cuvintele gesturile
răutățile semnele de
tandrețe
se opresc
se destramă în
fața heruvimilor ce-mi
veghează cu
fâlfâitoare săbii de
flacără
edenul lăuntric
și peisajul la fel
se retrage din existență
obiectele se volatilizează-n
jurul meu

la fel și propriii
demoni și
propriile amintiri
și propriile
gânduri
aleargă vin din urmă
dar nu mă ajung
fiindcă tot
ce nu iei în seamă
dispare
eu nu iau în seamă
eu nu mai
iau în seamă
nimic
eu merg spre tenerife
spre acea
corolă de lavă
spre acel masiv de
bouganvillea multicolore
cu insuportabila lor
frumusețe
eu merg
spre acel palmier înflorit
spre acel palmier
calcinat
spre acel
călugăr de piatră vulcanică
de piatră neagră

străjuind imensitatea oceanului
spre acel
el fraile* înspăimântător și
magnific
eu merg pe drumul
spre tenerife
spre ambiguitatea
metafizicei
insule
spre poeticitatea
ei emblematică suprasensibilă
primordială
și îndată ce-am înțeles
acest lucru
o mare nepăsare o
mare fericire
m-au cuprins
o mare
eliberare o
mare uitare
o retrezire și-o reînviere
asemenea
morții

*călugărul (sp.). numele unei stânci vulcanice, de o
stranie frumusețe, situată pe țărmul înalt și abrupt, în
vestul extrem al insulei

vechi cântec de călătorie

floarea florilor de-ai fi
tainic te-mpresoară
soarta florilor de-o zi
florilor de-o vară
ierburile-au năpădit
scară
trepte
ușă
floare cu parfum
mâhnit
floare de brândușă
lângă paltinii trufași
ancorați în stele
zâna
primilor mei pași
strânge
pietricele
pasărea uitării
grea
trece și tresare
floarea sângelui să-ți bea

floare

de-nserare

45

lumea de-aici lumea din
insule oceanul
el teide*
acvilă neagră
cu pliscu-n văzduh și cu
gheara-n smaraldele
apei
cerul și soarele palid norii
prăvăliți peste munți
în văi oameni mici de pământ
șosele alburii pe care alunecă
puncte infime
din zbor
traversând vârtejuri bulboane
goluri de aer furtuni
descoperi nesfârșita mulțime
de drumuri
și varietatea lor infinită
atâtea drumuri dar
nici un drum
atunci
te retragi
în liniștea drumului tău

ca în fotoliul unui nor
auriu
în liniștea în
cetatea de-azur a
drumului tău
pe care
l-ai numit
de ce oare?
de ce?
drumul spre tenerife

*vulcan (3718 m) ce domină insula și, de fapt, întreg
arhipelagul

46

în paradis
în amurg
pe țărm lângă oceanul
ce-amestecă și macerează
în trupu-i lichid
sare și
soare
din venele astrului
curg
și coboară-n
adânc

dâre de sânge
șerpuitoare
liniștea-i
aidoma apei
străvezie și grea
palmierii se
subțiază în
briză visează
nenumăratele flori
bouganvillea
dau frumuseții
intensități ce nu
se pot cu nici un chip
îndura
încât ființa
primind crunt și în plin
lancea
sublimului se
pierde se sfâșie-n sine se
rupe de
sine se regăsește-n
esențe se
rememorează
stau pe țărm
pe plaja neagră
înecată în flori
în palmieri și
în valuri

stau pe **playa jardín***
în timp ce soarele
lunecă-n vid
decapitat răvășit
stau și simt cum
vântul din larg mă
prinde în laț
mă sugrumă
mă risipește-n negre nisipuri
și iarăși mă strânge
și iarăși
mă frânge
soarele
aruncă o ultimă privire
o ultimă rază sângerie
spre țărnișă ca și cum
m-a zărit
stau pe țărnișă
șiroind de
apă de soare
renăscut din
mister
regăsit în mister
învelit în

al soarelui

sânge

*plaja grădină (sp.). plajă celebră în puerto de la cruz

47

cea mai grea și
mai înzăuată luptă
pe care am cunoscut-o
de-a lungul
întregii mele vieți
cea mai cumplită
luptă la care
asist neputincios
deși se poartă
cu necruțare în
mine însumi
mi-a mărturisit eremitul
ca un ecou al propriului
meu gând
seara târziu
la masa de lemn a
vechiului han
stând eu
cu privirile ațintite în
oglindea neagră
a ferestrei

este lupta sălbatică
dintre carne și duh
un război ce nu
s-a oprit nici o
clipă
de atâtea și atâtea
decenii
și care dintre cele două
forțe are șanse
să-nvingă?
nici una devastat
sunt doar eu
locul înfruntării lor
crude nepotolite
privește-mă bine și
te cutremură
eu sunt un duh
pătat cu limfă și
sânge
și tot eu sunt
un trup ucigaș
în care duhul veghează
fără odihnă
cu spada alături

plouă neguros
plouă intens
plouă teribil
peste han peste
păduri și
câmpii
plouă peste munți
peste ape
drumul s-a înceteșat sub
năvala neconținută
a ploii
soarele s-a ascuns
iarba udă frunzele
ude nu mai reflectă
nimic altceva decât
putreziciune și negură
plouă urletul ploii a
umplut universul
valurile apele au luat
locul văzduhului
locul focului au
luat locul pământului
plouă n-a mai
rămas din tot ce
a fost decât drumul

iarăși mă-ntreb
să numesc așa
totul?
n-a rămas decât drumul
ca o punte peste
adâncuri lichide
n-au mai rămas decât
drumul și
eremitul
care-și continuă
călătoria
el însuși strop de ploaie
printre stropii de
ploaie

49

a plouat
toată noaptea
am auzit prin somn
cum vuia
apa izbindu-se în
acoperișul de
trestie în
zidul și-n ferestrele
hanului
abyssus abyssum invocat

mi se părea în
timp ce pluteam
în abisul dintre
veghe și somn că
hanul navighează în
abisul diluviului
că ne aflăm
cu toții
călători hangiu pelerini
într-o altă
realitate într-o
altă dimensiune
într-o lume complet
necunoscută
că noi înșine suntem
schimbați înnoiți
transformați că
fără să știm
cum unde și când
drumul s-a terminat că
am ajuns și-am
trecut
dincolo de
tenerife

*

și-am înțeles
desigur
că și cronica drumului
această însoțită cronică
a eternității
cum am numit-o
cândva nu
de mult
se încheiase

50

văzut de-aici din prag
la miezul nopții
drumul se derulează ca și
altă dată
ca-ntotdeauna
pustiu
radiind dinlăuntru
precum un vag culoar
de argint
pierdut în
adâncimile visului
pierdut în
adâncimea
amintirii uitate

precum negura
însorită
a ochilor Lui
vibrând
strălucind
lăsându-mă singur
tot mai singur
cu desăvârșire
singur
chiar fără mine
însumi
în circumferința
unei uimiri
nesfârșite
**con el paso de los días
todo cae en el olvido***

*ecclesiastul 2, 16 (sp.)

epilog

tenerife
pumnul lui Dumnezeu
strângând laolaltă
ținând împreună

infernul și
paradisul

*

drum de întoarcere?
nu există drum
de întoarcere
din tenerife

*München – Puerto de la Cruz – Schliersee – Timișoara,
2008*